

9-8

Barcelona, 14 de novembre 1930

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2681 - 15 cts. - Atrassats, 30

Alta política

—Si tu governaves, segurament ho faries millor que el Charlot.

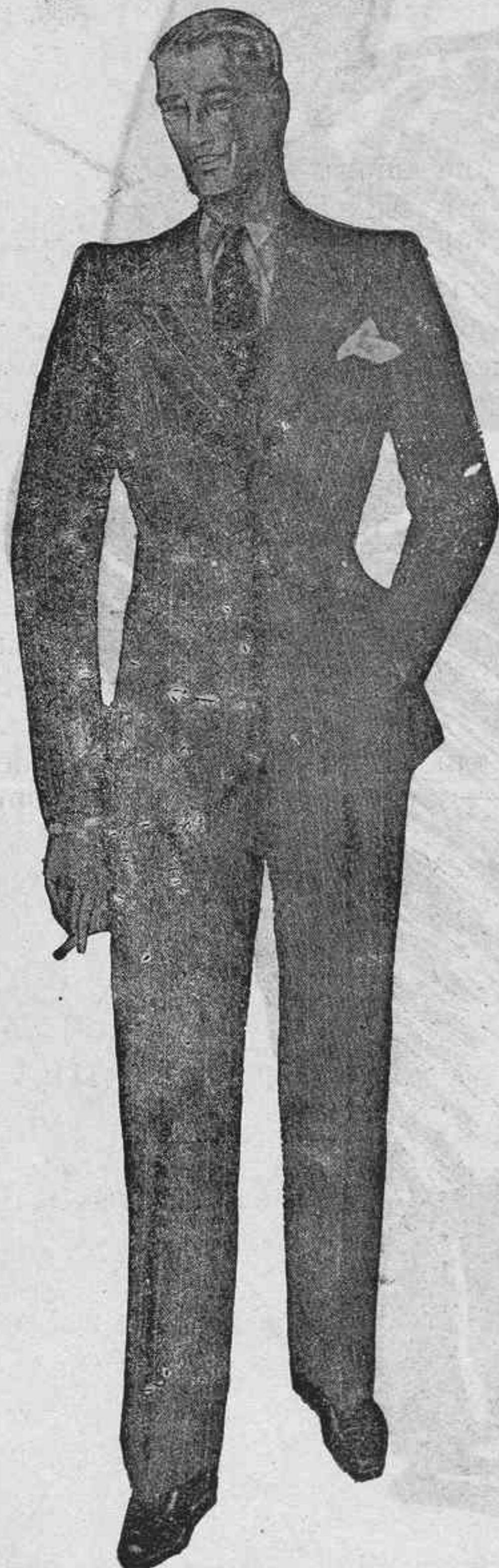
Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, núm. 18; Telèfon núm. 15247 :: :: BARCELONA

Gran Basar de Sastreria, Camiseria, Capelleria i Gèneres de Punt, Sistema Nord-Americà

Liquidació de totes les existències de la temporada passada a qualsevol preu, i Renovació completa amb grans novetats, en totes les Seccions. Les liquidacions contínues han consolidat la nostra fama de baratura, i han augmentat la nostra parròquia contínuament.

Apassionats per l'ideal de facilitar el vestir amb la millor elegància i la més gran baratura, avui podem oferir un formidable assortit de vestits per a Carrer, Sport, Dol i Etiqueta amb gustos «Gran Chic» i Tall Anglès, als preus següents:

7,95 ptes.; Tirants, des de 0,95 ptes.; Mitjons, des de 0,50 ptes.; Mocadors de Butxaca, des de 0,50 ptes.; Corbates, des de 0,95 ptes.; Lligacames, des de 0,50 ptes.

Obsequiem amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi, amb els quals s'obren gratuïtament llibretes d'Estalvi, i es poden utilitzar per a les altres operacions de la susdita Institució, i altres sorprenents regals.

NOTA: Els de fora de Barcelona podran servir-se de la nostra casa trametent-nos 50 cèntims en segells i rebran els nostres catàlegs, figurins i un sistema especial per a prendre's la mida

10.000 Abrics forma «Moderníssim», amb teles de gran novetat, des de 25 pessetes. Vestits confeccionats, 20, 30 i 40 ptes. Vestits a la mida, a 50, 60, 75 i 100 ptes. Pantalons confeccionats, a 5, 10 i 15 ptes. Pantalons a mida, a 20 i 30 ptes.

La amplitud de les nostres existències arriba fins a les classes més selectes, com les millors cases, però sempre amb gran diferència de preus.

En casos d'urgència, tenim una secció de Confecció Ultra Ràpida que enllesteix els encàrrecs a les quatre hores de rebuda la comanda.

Única Casa on el comprador trobarà, a les escaparates, un bon nombre de Models posats en Maniquins, com a les millors cases de París i Londres.

SECCIO DE CAMISERIA

Camises blanques, des de 3,95 pessetes; Camises de Percal, des de 4,95 ptes.; Camises Popelín, des de 6,95 ptes.; Calçotets, des de 1,95 ptes.; Païames, tots colors, des de 9,95 ptes.

A continuació detallem alguns articles d'altres Seccions de la Casa:

Impermeables, des de 20 pessetes; Americanes punt, des de 20 ptes.; Americanes Sport, des de 25 ptes.; Trinxeres, des de 15 ptes.; Guardapols, des de 5,95 ptes.; Gorres, des de 0,95 ptes.; Capells, des de

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

CAMBÓ

A passat per Barcelona el senyor Cambó, i sembla que ha estat un esdeveniment sensacional. Qualques periodistes polítics tingueren la ingenuïtat d'anar-lo a trobar, potser ja amb el convenciment íntim que no els rebria. Però el senyor Cambó és, a Catalunya, una actualitat permanent, i calia fer el viatge, encara que inútil, a 30, Via Laietana.

Efectivament, els periodistes pujaren els set o vuit pisos del domicili del senyor Cambó. Els rebé, com sempre, aquell porter castellà i lector de l' "A B C", romangueren uns minuts, potser mitja hora, al rebedor Consolat, i després de passar tarja o *boleto*, els digueren que el senyor Cambó no els podia rebre perquè no tenia res per dir. Això, gairebé és tradicional al misteriós palau del senyor Cambó.

La vida del senyor Cambó, en mig de la publicitat amb què especula habilidosament, té una certa gràcia enigmàtica. Els telegramets habituals de llur sortida i entrada; les seves estances a París, Londres, Berlín, Roma o als ports adriàtics i a les terres tèbies de Turquia, li donen un aire d'home de llegenda. Es, potser, el "Lohengrin" de la política peninsular. I el seu "yacht" és una mena de "Vaixell fantasma". Tot amb música de Wagner, que potser és la que més li escau. L'home va i ve, i torna; travessa pobles, ciutats, estacions internacionals, etc. Nega tot interviu als periodistes que aquests desitgen com una mena de premi de la *cucanya*. Un interviu amb el senyor Cambó és com un premi de la rifa. Dóna categoria haver aconseguit penetrar en el misteri de la vida d'aquest home, que fa deu o dotze anys acabava amb dèficit la vida econòmica particular, i en deu anys ha assolit una posició financiera i brillant en el món dels negocis. Però encara que els periodistes obtinguin un interviu, el misteri d'aquest home continuarà enlluernant les multituds ingènues que s'admiren de les existències amb clarobscur.

Aquesta mena de misteri és el secret d'una gran popularitat. Esser o semblar un home inassequible té grans avantatges en tota mena d'activitats socials. No cal oblidar, per exemple, que els jugadors d'escacs o de tresillo tenen el costum de donar explicacions de les jugades que han fet, al *mirón* del joc, encara que aquest no en sàpiga un borrall. La qüestió és mantenir una serietat ferma, un silenci aclaparador i una paciència d'ermità, per a passar un parell d'hores guaitant, res més que guaitant, encara que el pensament estigui allunyat del que els ulls sembla que mirin. I aquesta inassequibilitat és una de llurs forces. Potser, en passar els segles, s'arribarà a dubtar de l'existèn-

cia del senyor Cambó, com suara es dubta de l'existència d'Homer. I hem buscat el símil amb el més gran poeta de l'antiguitat, perquè el senyor Cambó sembla un home sotmès a un d'aquells destins tràgics de la mitologia. El senyor Cambó, que, encara que no vulgui En Josep Pla, té una ascendència hebraica, és un home vinculat al destí dels negocis. Sembla nascut sota el signe de Mercuri i que els déus l'hagin castigat a què tot el que toquin les seves mans, per trencadís i idealista que sigui, es converteixi en quelcom crematístic i materialista, en afers i finances. Funda una Editorial per a servir la seva cultura autòctona, i es converteix en un negoci; organitza un partit polític per defensar uns ideals, i, poc després, el partit perd la idealitat per a passar a ésser la representació d'una força industrial, econòmica i financiera; distribueix diners per a fer escoles, càtedres, acadèmies, etc., i amb els ingressos que es perceben no calen les aportacions generoses del Mecenat. Un Mecenat que no pot arribar a ésser-ho perquè tot el que toca es converteix en argent i or. Les mans de Francesc Cambó fan guany de totes les gestes generoses. Darrera del jueu errant, hi ha el Mecenat *raté*.

Aquesta, potser, és una de les grans tragèdies íntimes del senyor Cambó. Sembla castigat a no tenir dret d'ésser generós.

I passa pel món, com una ombra. No el veuen més que uns afortunats amb la sort. Ens fa molta por que el secret de l'Esfinx no ens decebi. Com tantes i tantes altres vegades. Com quan va dir que Bèlgica havia fet mal fet de no donar pas franc als Imperis Centrals; com quan va dir que guanyaria la guerra Alemanya; com quan va dir, en plena guerra, que l'exèrcit espanyol es tenia que preparar a fer un cadastre veritable, com si hagués estat possible fer empassar als Estats belligerants que Espanya posava en activitat el seu Exèrcit per una feina tan senzilla i bucòlica com el cadastre nacional; com quan va dir, després de la guerra, aquella famosa oració a les divises estrangeres, sentida a la Cambra del Comerç; com quan va exclamar l'accidentalitat de les formes de Govern sense haver assolit ni un avantatge per Catalunya en els dos cops que va ésser ministre—ni la derogació de la Llei de Jurisdiccions, per exemple!—; com quan acceptava com un fet definitiu aquella caricatura de Constitució creada pel Dictador, en el moment en què s'ensorrava ja el prestigi del general Primo; com quan va dir...

Potser les paraules d'ara ens tornarien a fer dubtar que aquest home tingui cap secret.

FRANCESC MADRID

"La Campana de Gràcia, denunciada"

El número passat del nostre company "La Campana de Gràcia" ha merescut els honors de la denúncia.

A pesar de l'honor que això representa—"El Debate", "A B C", "El Imparcial" (?), mai no són denunciats—, no ens plauen pas aquestes ensopegades en el camí de "La Campana de Gràcia".

Temem, però, que no es vegin realitzats els nostres bons desigs. I demanem al nostre estimat company "La Campana de Gràcia" resignació... i paciència.

EMPRESARI O GUARDA DE SEGURETAT

Indubtablement, el catalanisme progressa. Si us acosteu a una finestrella de qualsevol dependència de l'Estat i demaneu una cosa en català, ja gairebé ningú no us contesta allò tan cavernari de "Hable usted cristiano". Ja fins gairebé els guardes s'esforcen a comprendre'ns.

El que guanyem, però, per un cantó, ho perdem per l'altre. No fa molt, un habitual del teatre Romea trucava a comptaduria perquè li reservessin dos seients. Una veu castellana, però, li contestà:

—Qué? Qué dice de dos "seients"? Qué es esto?

El client s'esverà.

—Ah!, perdoni — digué. — Em pensava que trucava a teatre Romea.

—Sí, sí — li digueren —; es aquí; pero eso de dos "seients" no sabemos qué es.

—I vostès són empresaris de teatre català i no entenen el nostre idioma?

—Nosotros — li respongué la veu — entendemos el catalán, pero el catalanista, no.

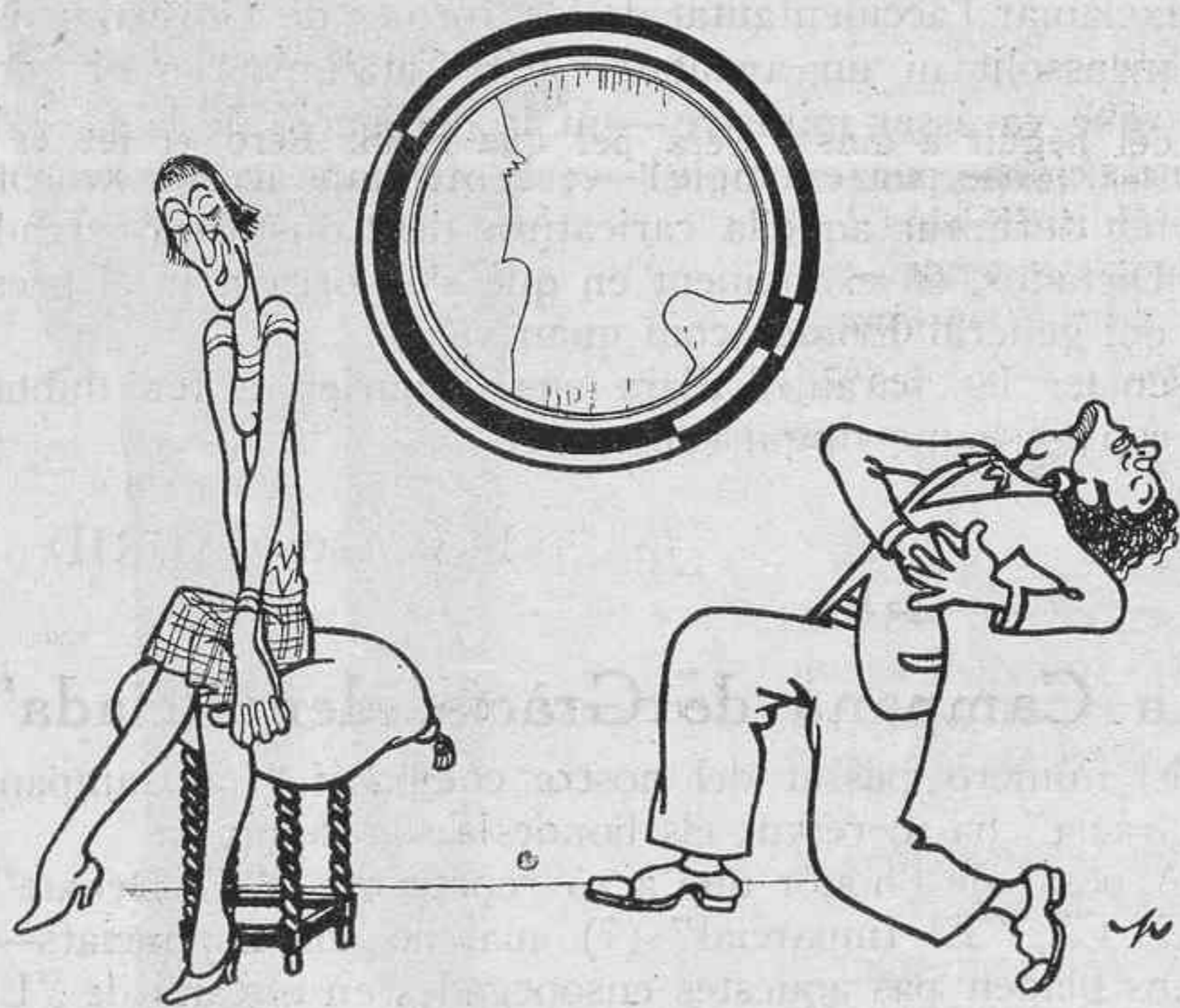
El client penjà l'auricular. Es creia haver parlat amb un funcionari del temps de la dictadura.

METÀFORA...

"Roger" és un escriptor de molta veu. Escriu, en efecte, a "La Veu de Catalunya" i hi fa, cada dia, "La Veu de la Rambla".

La seva especialitat és escriure, seriosament, coses molt gracioses. Però nosaltres no vam acabar de comprendre les excel·lències del seu *esperit* fins fa molt poc. Veureu...

Parlant, l'altre dia, dels no-conformistes, deia que són gent que mai no està contenta. "Si la tramuntana ve de

UN SACRIFICI MASSA GROS

—Tant que dius que m'estimes, i de què ets capaç per mi?

—Per tu? Fins sóc capaç de fer-me de la U. M.

dalt — explicava —, perquè ve de dalt. Si la tramuntana ve de baix, perquè ve de baix..."

Un de la colla li va fer notar que la tramuntana sempre ve del mateix lloc, és a dir, del Nord. Però el nostre Roger no va immutar-se.

—No veieu — va respondre — que parlo en metàfora?

MÉS METÀFORA...

Amb tot, sembla que el noi està una mica escamat de veure's sempre en totes les menes de *caus* que, amb molta o poca gràcia, roden, d'un quant temps ençà, per aquests mons de déu. No és estrany, doncs, que, amargat, anés a exposar els seus dubtes a un altre famós company seu, el fulletinesc autor del "Cambó".

—No us hi encaparreu, home, no us hi encaparreu — li va respondre Pla, amb la seva correcció habitual. — Mireu, feu com jo. En tots plegats, us hi c....., i llestos!

METÀFORA FINAL...

D'aquests exabruptes, en aquella casa, ja ningú no en fa cas. Tot és acostumar-s'hi. Alguns prohoms de la Lliga, però, estan alarmats.

—Si seguim així — diuen —, aviat se n'aniran els pocs capellans que encara ens queden. I si un home és un vot, un capellà... són molts vots.

PER LA CONCÒRDIA

Un soci de l'Ateneu Barcelonès, escriptor i amic nostre, s'apropa a l'encarregat de la biblioteca i li demana:

—Un diccionari català-castellà.

L'encarregat de la biblioteca s'estranya, obre uns ulls, com unes taronges:

—Vostè també?

Ara qui s'estranya és l'escriptor.

—Què vol dir?

—Vui dir que d'un quant temps ençà tothom demana aquest diccionari. La casa en té quatre, però mai no els tinc jo. Sempre els fan servir. Fins vui establir un torn. Per què deu ésser aquesta demanadissa del diccionari català-castellà?

—I sempre els tenen els de la Lliga — afegí un altre soci.

—Sí, home — féu el nostre amic —: per la concòrdia.

Reconciliació

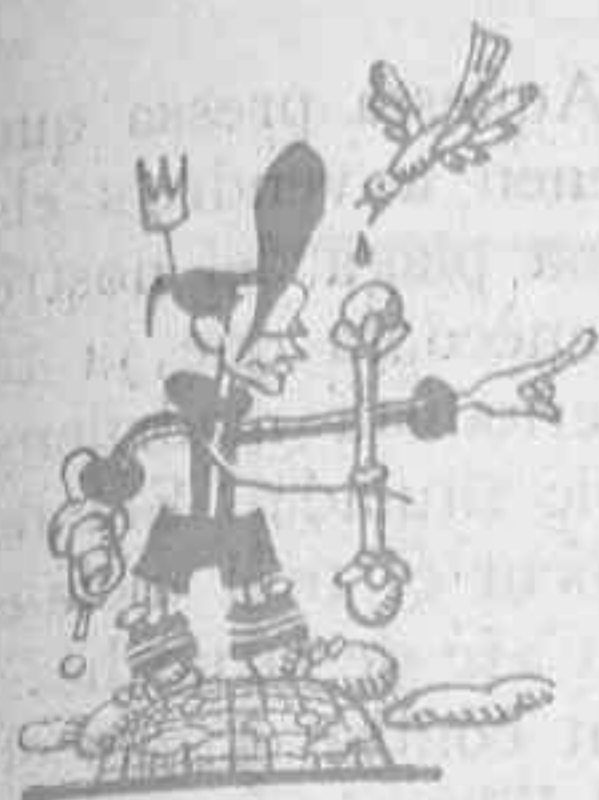
Realment, els nostres homes són uns sentimentalassos com una casa. Els rancors, entre nosaltres, no poden durar. ¿Recordeu aquelles crítiques una mica truculents — i en el fons cal dir que justicières — que féu Francesc Madrid de la mímica excessivament picaresca de Santpere? ¿Recordeu que provocaren un seguit de polèmiques que semblava que els contendents havien d'entreddevorar-se?

Doncs bé, arriba la celebració de les noces d'argent de Santpere. Madrid aprofità aquesta avinentesa per dir tota l'admiració que, en molts aspectes, l'art de Santpere li inspirava. Volgué provar que la seva probitat de crític era per damunt de les seves rancúnies personals. Santpere, naturalment, s'enterní.

—Caldrà que fem les paus amb aquest xicot — deia nit i dia a la seva dona.

I, naturalment, l'ocasió no trigà a presentar-se. L'actor i el crític s'han donat les mans sense recança.

Vet ací un cas que prova com és possible de practicar el difícil ofici de la crítica amb equanimitat i amb justícia

DEPORTS

Boxa

La setmana passada hi havia dubtes, més o menys oficiosos, respecte de si en Primo Carnera — això de "primo" és un dir — boxaria amb l'Uzcudun a Barcelona, per la data anunciada.

Semblava que no en tingués gaires ganes, de primer. Després, que li havien sortit uns compromisos urgents i sobretot molt més remunerats que els combats que el promotor Jeff-Dickson li havia fet signar per Europa. Mes després que probablement tenia por d'aca-

rar-se amb el "Lleó dels Pireneus". Tot això, però, la setmana passada, la cosa, almenys oficiosament, semblava que anava de debò. La celebració del combat tenia una pota enlaire, tal com tenen les gallines quan dormen. I el pobre, l'ingenu aficionat — que no es mereix que se'l passegin, ni que sigui pel procediment de la "réclame" nordamericana —, que esperava aquell combat amb candelletes, què? Ah! angúnia, neguit, incertesa i, tot barrejat, un coratge considerable, que es manifestava preguntant arreu si el combat es celebraria o no. "Se celebrarà? No se celebrarà?"

Fet i fet, grotesc.

Aquesta setmana la truita s'ha tombat. Ja no és el Primo, el que procura evitar el combat. Es, no res menys, en Paulino, que ha rebut uns telegrams misteriosos dels Estats Units, a conseqüència dels quals ha pres el passatge per marxar. Ja ha fet la maleta, i a hores d'ara, qui sap si ja saluda, amb la gorra, l'Estàtua de la Llibertat.

Ultra això, de cop i volta, ha agafat por al gegant italià. Hom diu que el combat amb en Carnera, cas que el perdés, li dificultaria o li desmoralitzaria, almenys, la celebració d'altres combats importants als Estats Units. Demés, té també uns compromisos urgents a complir. Així ho expliquen uns telegrams misteriosos, però que ningú no ha vist,

tramesos pel representant del "Lleó" als Estats Units.

Ara cal dir una cosa. Que tot això darrer no té caràcter oficios, com ho tenia tot el que feia referència, la setmana passada, a En Carnera. Això darrer és verídic. S'hi pot pujar de peus. Si no us ho creieu, preneu-vos la molèstia de preguntar-ho a qualsevol dels organitzadors d'ací.

Futbol

Així s'escriu la història. El Barcelona guanya a l'Europa. El Júpiter perd enfront del Badalona. I l'Espanyol guanya al Sabadell.

Què m'hi dieu? Probablement, si de cas el lector passa els ulls per aquestes ratlles, dirà que "bueno".

L'obligació, ineludible i peremptòria per part de l'Europa consisteix a perdre jugant amb el Barcelona, com igualment per part d'aquest consisteix a guanyar jugant amb l'Europa. Ni més ni menys.

L'Europa ja surt a jugar convençut que ha d'ésser així. I hom diu: equip convençut, equip al qual li toca el rebre.

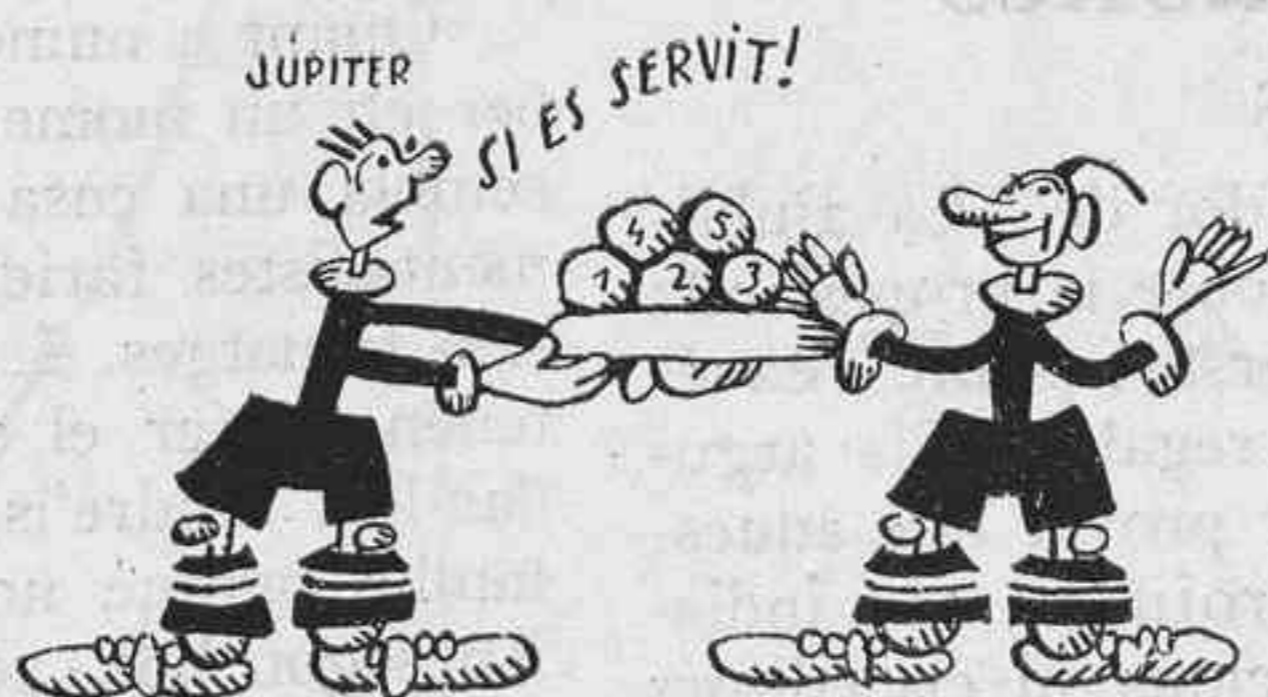
L'Europa, d'altra part, en sap molt de perdre. Així cal fer-ho constar. I perd amb una conseqüència de federal convençut, almenys jugant amb el Barcelona.

Si fos altrament, potser aleshores no perdria. Serraria de dents, es passaria la setmana mastegant bitxos i alls, arribaria el diumenge, i l'Europa donaria el gran espant.

El mateix que diem de l'Europa, podem dir-ho del Júpiter, el qual aquest any fa un paper molt poc lluit.

S'ha entossudit en afavorir, sigui com sigui i caigui qui caigui, els altres equips, i ho aconsegueix. S'ha entestat en ésser el darrer del campionat, i ho aconsegueix, amb un entusiasme digne de millor causa.

Diumenge passat, a primera hora de la tarda, que és l'hora durant la qual l'aficionat sent el rau-rau del neguit a dins seu, per Badalona, no les tenien totes. El company Quicu se'n va anar als "toros" a veure al "Carnicerito de Méjico", perquè tenia por que rebessin els seus.

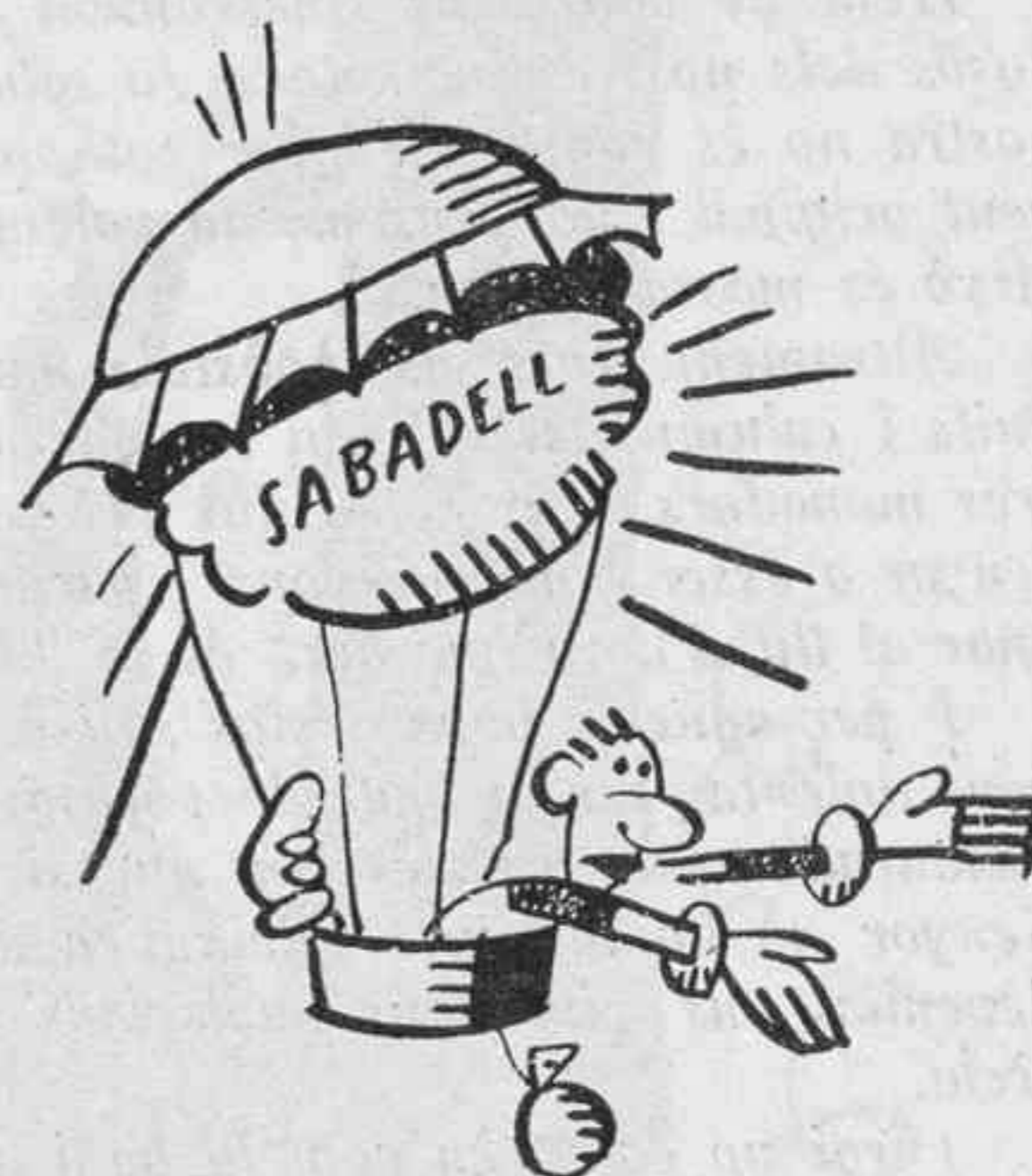
Si hagués pensat altrament, hauria fet uns quants brams prenent cafè, mentre esperava l'auto, i se n'hauria anat al partit. I potser hauria passat tal com creia el company Quicu, si no fos que el Júpiter ha agafat la mania de perdre, i perd de totes passades.

Quina alegria el company Quicu! Al

vespre, prenent cafè a can Martri, es trobava posseït d'un entusiasme encomanadís. Ell havia anat als "toros", però en canvi, s'adheria al triomf. I volia que s'hi conegués. Per tal de celebrar-ho, a la nit se n'anà a veure vodevil a l'Espanyol.

El company Favet, que és el que escriu la llista dels partits amb blanc d'Espanya, el dissabte, al mirall del bar, es va permetre escriure una profecia: "Guanyarem per sobre de tot". I l'ha encertada. El que no l'ha encertada ha estat el company Quicu, el qual, a hores d'ara deu estar molt penedit d'haver anat a perdre la tarda als "toros". S'acosta diumenge, però.

I el Sabadell, que, per la seva part, semblava que s'ho hagués de menjar tot

de viu en viu, aquest campionat, afluija, es desinfla o ha perdut el gas. ¿Serà perquè l'"entusiasmo" és de poc aguant, si no té un bon coixí de tècnica? Serà perquè els primers partits de campionat li van venir en vers? Serà perquè en aquella formidable embranzida del començament hi havia més farciment que gall? Serà pel que sigui. Però el fet és que aquell equip del país de les xemeneies, del vellut i de l'aprest, el qual havia semblat "el pànic a les altures" i fet perdre moltes hores de dormir a directius i a equippers famosos, s'ha desinflat del tot gairebé, com una bomba d'"El Siglo" en ésser tocada per una punta d'agulla o per un esquitx de foc d'un cigarret llençat a l'atzar.

L'Espanyol s'hi va veure amb cor i el va vèncer. El Sabadell, en comptes de créixer, es va arronçar. Ah! els temps d'En Cabedo i de l'Estruch, i fins del senyor Muntaner, que són lluny!

A conseqüència dels resultats dels partits celebrats, que són els següents:

- Barcelona-Europa, 1 a 0.
- Badalona-Júpiter, 5 a 0.
- Espanyol-Sabadell, 3 a 1.

la puntuació, per ara, del present campionat queda establerta així: Barcelona, 15; Sabadell, 9; Badalona, 9; Europa, 7; Espanyol, 7; Júpiter, 1.

GOL-KICK

SOM UNS DESAGRAÏTS

Virai és un home molt creient, molt obediènt. És també un home molt reposat, molt assenyat, amic de l'orde i amic de la tranquil·litat i els bons aliments. Virai, amb els seus glossaris, mai no ha donat un què dir a la gent, sobretot a la gent que mana. Per la gent que mana Virai sent una veritable devoció, una veritable admiració.

Cal, però, fer un advertiment: aquesta admiració, aquesta devoció, Virai les dedica exclusivament a la gent que mana a Espanya.

Són els millors del món, senyors! Han nascut per manar i ens horroritzem pensant que pugui arribar un dia que no manin. Què faran el dia que no manin? I què farem nosaltres si no manen? Com podrem viure?

Hem de confessar sincerament que ens sentim orgullosos dels nostres manadors. Ja sabem que aquesta opinió nostra no és compartida per tothom. Però nosaltres som gent original i no pensem, no volem pensar, com tothom. Això és massa vulgar.

Altrament, tots els apòstols han estat odiats, perseguits i calumniats. I Virai considera uns apòstols els nostres manadors. Ens volen dur pel bon camí, ens volen ensenyar a ésser bons minyons i pacients, a no protestar i a anar al llit d'hora que això és la lluna.

I per aquests bons desigs són odiats i escarnits per la gent dolenta, per la gent de poca fe, que sempre n'hi ha; malauradament. Fins creiem que si un dia — Déu Nostre Senyor no ho vulgui! — deixaven d'ésser manadors i esdevenien uns ciutadans qualsevols, pagarien cara la facècia.

Virai no comprèn com hi hagi qui es queixi dels nostres actuals manadors. Per ell, per Virai, el senyor Güell, el senyor Maluquer i Viladot, el senyor Despujol i Sabater, mereixen tots els homenatges. Per moltes raons: perquè se sacrifiquen per nosaltres, perquè es desviuen per tenir-nos contents, perquè voldrien que fóssim més bons nois del que som.

El que passa és que nosaltres no sabem apreciar tan bones intencions. Som uns desagraïts!

VIRAI

Capricis i paradoxes

EL TRIST DESTÍ DELS LLIBRES

Cada dijous, un intel·ligent col·laborador de "La Publicitat" hi publica un interessant article sobre la propaganda de llibres. El de la setmana passada versava sobre l'excés de llibres que els autors i els editors regalen. Els arguments que donava l'autor de l'article per provar que aquesta generositat no és ni justificada ni profitosa, són indiscutibles. Ni els autors guanyen admiracions ni els editors fan més bons negocis. Tan poc limitada és aquesta generositat, que a mi, per exemple, m'ha esdevingut més d'una vegada, de rebre d'un mateix llibre dos exemplars: un per conducte de l'autor, i un altre per conducte de l'editor.

L'articulista, però, de pas, tocava una qüestió no tan important, però més delicada. Molts dels llibres que l'editor regala — deia — es veuen, a l'endemà mateix, a la

tenda d'un revenedor de llibres vells. Aquesta pressa que alguns periodistes i gents de lletres tenen a vendre's els llibres que reben no és pas solament una plaga del nostre país. Recordo, a propòsit d'això, una anècdota que ja fa molts anys contava Unamuno. Un periodista madrileny acabava de rebre una novella d'un amic titulada "Sol de la tarde". El periodista, mirant alegrement el títol melancòlic, s'exclamà: "¡Sol de la tarde!... ¡Café de la noche!" I, és clar, Unamuno tronava èpicament contra el que ell creia una falta imperdonable d'amor al llibre.

Ara bé: l'articulista de "La Publicitat", per evitar aquesta ràpida revenda, proposava de numerar els exemplars destinats a propaganda i de posar-los una marca que indiqués que són exemplars no posats a la venda. El procediment de la marca no és nou. Dubto, però, que doni resultat. En primer lloc: on cal posar la marca? Si és a l'interior, bastarà arrencar el full per fer-la desaparèixer, de la mateixa manera que alguns ho fan amb les dedicatòries. Si és a les cobertes, també quedarà el recurs d'arrencar-les to de borrar les marques. Total; que el llibre podrà vendre's igualment amb una mica més de depreciació. Altrament, a aquell que rep els llibres amb tota bona fe, ¿no li farà un efecte depressiu, de veure-se'ls amb aquests tatuatges? Jo crec que unes marques així, deixant de banda que em semblen de poca delicadesa per part dels editors, contribueixen a augmentar el nombre dels que cuiten a desfer-se dels llibres que els regalen.

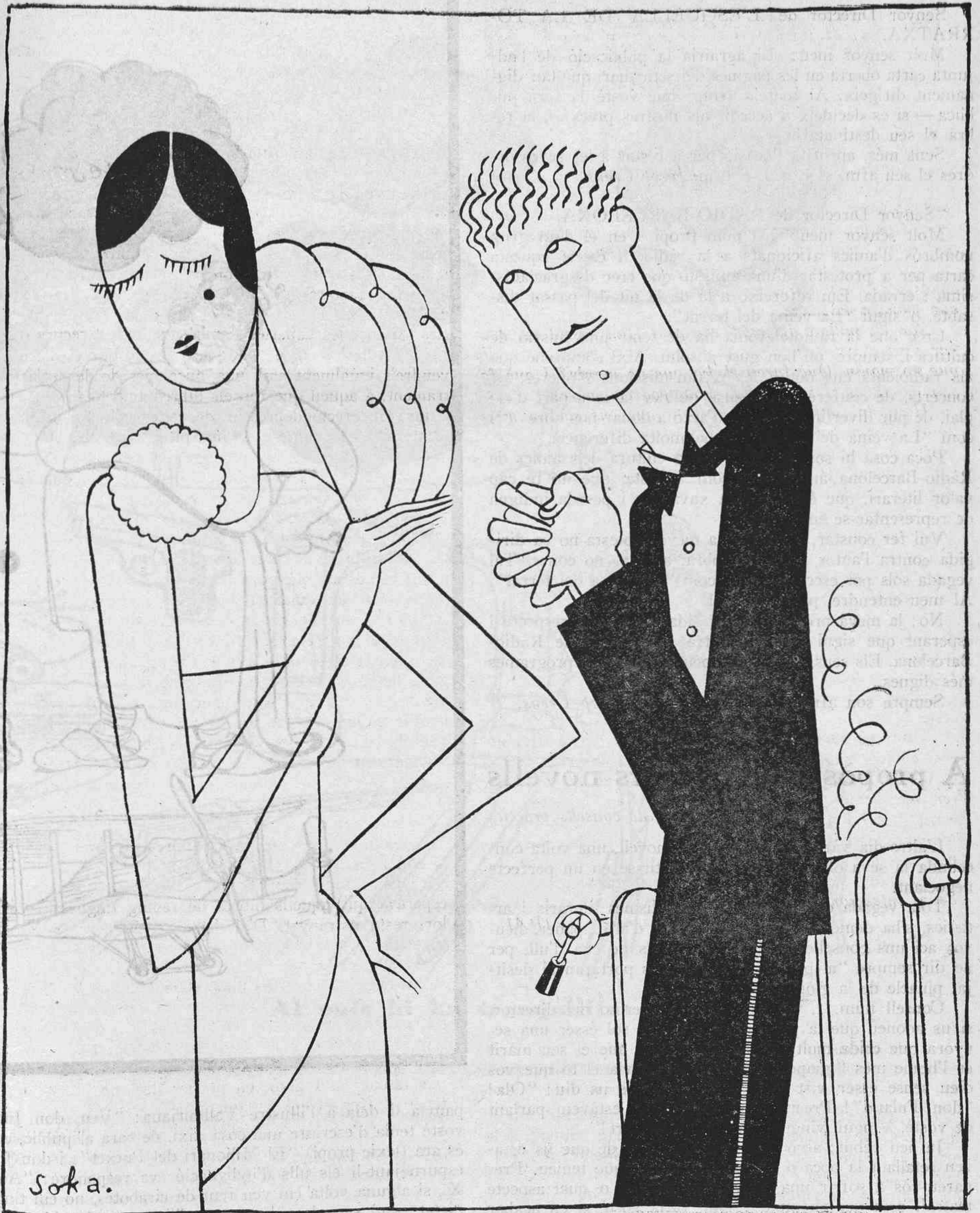
La qüestió té, però, encara, un altre aspecte. ¿Fins on creu l'articulista de "La Publicitat" que l'escriptor que rep uns llibres no té el dret de desfer-se'n?... Un crític, un comentarista que parli amb més o menys freqüència de llibres, rep una quantitat de paper imprès que fa respecte. Això, fins en llocs on la publicació literària és tan pobra com en el nostre país. Un hom rep llibres molt valuosos que guarda amb tot respecte. En rep d'altres que, una vegada llegits, sap que ja no obrirà mai més. En rep d'altres que ja ni tan solament enceta: paguen amb el títol o l'autor. ¿Què n'ha de fer de tota aquesta paperassa? ¿Es que els editors poden obligar-li a convertir la casa en arxiu de ximpleries o en un dipòsit de paper?

Un biògraf d'Anatole France conta que el novel·lista francès llençava a una banyera tots els llibres que rebia i que no li plaïen o no volia llegir. Un dia, quan la banyera fou plena, envià a cercar un llibreter de vell perquè se'ls hi emportés. El llibreter els examinà, i abans d'endur-se'ls, donà uns quants francs a Anatole France. France, que no esperava que aquells llibres de rebuig tinguessin cap valor, restà estranyat. D'aleshores ençà, però, cada mes o cada dos mesos, enviaba a cercar el revenedor. Això, aproximadament, amb més o menys freqüència, és el que es veuen obligats a fer els publicistes en totes les latituds.

Quant a numerar els exemplars de propaganda per saber en un moment donat qui és el que se l'ha venut, em sembla una cosa encara més indelicada. Els crítics i comentaristes farien bé de no acceptar exemplars amb uns tals tatuatges. I això, en primer lloc, no ja pel dret que tenen de fer el que vulguin dels exemplars rebuts: guardar-los, vendre'ls, deixar-los, regalar-los o llençar-los, sinó també perquè no poden respondre de les substraccions. En segon lloc, perquè entre la mà de qui els numeri i els apunti i la mà de qui els rebi, hi ha massa intermediaris. ¿Sap mai l'editor si el llibre que tramet arriba al seu destí?...

Vet ací una cosa de la qual li caldria assegurar-se. Demanar-ne rebut, em sembla que no seria complicat ni descortès; que seria molt més eficaç que totes les marques.

DOMÈNEC GUANSÉ

—El papà no accedirà. Vol un home de posició...
—Doncs ningú millor que jo; m'han promès un càrrec per quan vingui la nova dictadura.

Carta oberta

Senyor Director de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Molt senyor meu: Li agrairia la publicació de l'adjunta carta oberta en les pàgines del setmanari que tan dignament dirigeix. Al mateix temps que vostè la farà pública — si es decideix a accedir als nostres prec —, la rebrà el seu destinatari.

Sens més, aprofita l'ocasió per a restar a les seves ordres el seu afm. s. s. q. l. e. l. m. *Josep Creus.*

“Senyor Director de RADIO-BARCELONA.

Molt senyor meu: En nom propi i en el d'un grup nombrós d'amics aficionats a la ràdio, li escric aquesta carta per a protestar d'una emissió que crec desgraciadíssima i errada. Em refereixo a la de la nit del passat disabte, o sigui “La veïna del terrat”.

Creo que la ràdiotelefonía ha de tenir una missió de cultura i, sempre, un bon gust absolut. Així comprenc que als ràdioients ens donin les retransmissions d'òperes, de concerts, de conferències. Sense oblidar la seva part d'esplai, de pur divertiment. Però d'això a donar-nos obres (?) com “La veïna del terrat” hi ha molta diferència.

Poca cosa hi sortirà guanyant la cultura dels amics de Ràdio-Barcelona amb obres com aquesta, que no té cap valor literari, que és una cosa xavacana i pesada indigna de representar-se en un teatre.

Vui fer constar, però, que la meua protesta no va dirigida contra l'autor d'aquesta obra, al qual no conec. Tal vegada sols pot escriure obres com “La veïna del terrat”. Al meu entendre, pitjor per ell.

No; la meua protesta va dirigida — amb tot respecte i esperant que sigui atesa — contra la direcció de Ràdio-Barcelona. Els seus amics demanem i mereixem programes més dignes.

Sempre son afm. s. s. q. l. e. l. m., *Josep Creus.*

A propòsit dels autors novells

Segona part de consells pràctics

L'altre dia vàrem dir que l'autor novell, una volta concebuda la seva obra, havia de convertir-se en un perfecte negociant.

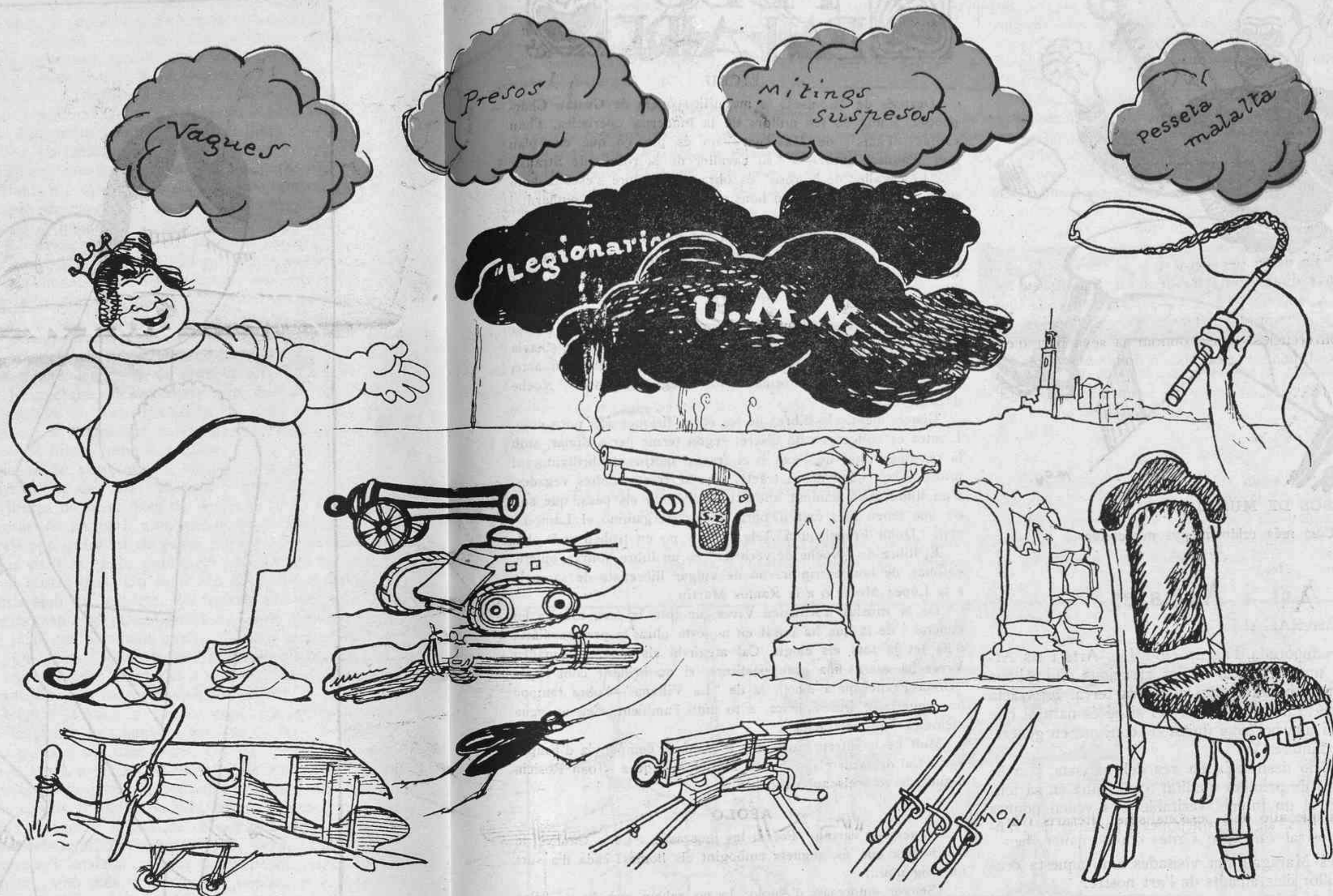
Tota vegada que allò dels personalismes literaris i artístics, s'ha demostrat que eren figures d'altre paner, heu-vos ací uns consells més, que, seguits de cua d'ull, per no dir sempre “al peu de la lletra”, us portaran al desitjat pinacle de la glòria.

Consell núm. 1. En entrar al camerino del director, si us adoneu que la primera actriu (que sol ésser una senyora que crida molt, i que diu cridant que el seu marit és l'home més “guapo” de la terra) canvia el to que vos oïeu sense ésser vist i en veure-us a vós us diu: “Ola! don Fulano!” Precisament ara mateix estàvem parlant de vostè. Vingui, vingui, que parlarem d'art!”

Ja heu rebut; això és senyal infal·lible de que us estaven retallant la poca o molta personalitat que teníeu. Prepareu-vos a sofrir una conversa sobre tal o qual aspecte teatral, com per exemple: “Què faria vostè si en acabar el darrer acte d'una obra, algú del públic li digués: “Que baïle!”, o bé: “Que surti sa mare, que la volem conèixer!” De parlar d'aspectes semblants, en diuen parlar d'art, moltes il·lustríssimes personalitats del nostre decadent teatre. Un dia vaig oír com un primer actor i director de com-

panyia li deia a l'il·lustre Vallmitjana: “Veu, don Juli?, vostè tenia d'escriure una cosa així, de cara al públic, com és ara (lèxic propi) “El Milionari del Putxet”; i don Juli, espurnejant-li els ulls d'indignació, va respondre: “Amic X., si alguna volta em veu fent de cirabotes, no em tingui pietat; serà senyal evident que m'hi guanyo la vida; però, per l'amor de Déu!, no m'aconselli coses així...”

Si a un autor il·lustre no hi ha rubor d'aconsellar-li això, i a un altre il·lustre autor, com és el nostre Apelles Mestre, li guarden, durant dos anys, una obra en un calaix de l'administració, bo i queixant-se de què el teatre

Al país hi ha tranquil·litat

català no produeix, què no volem que us facin, a vosaltres, pobres autors novells?

Oh! Ara sí que comprenc tota la raó que tenien Capdevila i Samblancat en aconsellar-nos els mitjans convicents per fer-nos atendre dels empresaris o directors dels teatres. No hi ha com l'estaca! No hi ha com el vidriol. No hi ha com cedir la propietat d'una obra, regalar “centres” d'argent, riure sempre les bestieses més o menys teatrals dels primers actors i primeres actrius, i no deixar-los, constituir-se en la seva ombra, constantment, endevinar d'un cop d'ull quan li tens de dir Zaconni o quan li has

de dir “incomprens”. Us recordeu d'Ignasi Iglésies? Doncs, molt poquet abans de morir, era considerat un home que “portava la negra”. Les seves obres no donaven cap diner a les Empreses. Recordeu al...? Però no vull parlar més, per avui. Aquest comentari que ha començat en broma, podria donar-se el cas que acabés en un to massa seriós. Tanmateix, encara que un hom sigui autor teatral, es pot indignar recordant certes coses, i... En altra ocasió tornaré a parlar devotament dels nostres amics els autors novells.

FRANCESC OLIVA

ELS DISCURSOS DE MUSSOLINI

—Com més crido, menys m'escolten.

Art i Artistes

GALERIES MARAGALL

Com cada temporada, l'agrupació "Les Arts i els Artistes" ha fet una exposició de les creacions d'una bona colla de pintors i escultors de la nostra terra. Es tracta d'un conjunt de lo milloret de casa, i si bé és natural que no pot haver-hi una perfecta unitat de conjunt, en general tot són obres d'interès.

Aquest any no desmereix en res dels passats, i si bé no tot són obres de primera qualitat, cadascuna en sa tendència especial té un interès veritable i es veuen poques coses menyspreables, algunes mitjanies i bastants de francament bones.

Les Galeries Maragall són visitades amb aquesta ocasió pel bo i millor dels amants de l'art nostre.

LA PINACOTECA

Els paisatges de l'Agapito Casas ja formen part de ço que podríem dir-ne els clàssics de la pintura catalana d'aquesta època, i l'anunci d'una exposició d'ell és sempre un esdeveniment artístic a Barcelona.

A còpia de veure teles amb els colors bruts o d'una cruesa que ofèn i dibuixats amb menyspreu de tota norma estètica, és un repòs de la vista i de l'esperit anar a La Pinacoteca a admirar els paisatges del mestre Casas. Ben dibuixats, millor construïts i amb un sentit admirable del color, no se sap què embadaleix més, les teles en si o la personalitat del pintor, cada jorn més ferma i de qui pot dir-se que es manté en una esplèndida plenitud de forma que fa que sigui esperat pels amateurs amb dalit a cada nova exposició anunciada.

BORIEL

LICEU

Després de "Louise", la magnífica òpera de Gustau Charpentier, i una de les millors de la moderna operística, s'han cantat "Thaïs", de Massenet—no és pas ço que ens plau més d'aquest autor—i "El cavaller de la rosa", de Strauss.

"El cavaller de la rosa" és obra que sempre s'escolta amb gust. Més, quan la canten bons artistes com Cèlia Reinhardt i Henny Trundt.

La temporada ha començat d'una manera esplèndida. Feia anys que no vèiem "Lluïsa". I feia anys que teníem ganes de veure-la. Cal estar agraïts a la nova empresa del Liceu.

NOU

Amadeu Vives i Lluís de Vargas han estrenat en aquest teatre la seva obra "Noche de verbena". Aquesta obra s'havia ja estrenat a Madrid. Lluís de Vargas ha refós el segon acte, i així, amb aquesta reforma, hem conegut nosaltres "Noche de verbena".

Generalment, els llibres de les obres líriques són poca cosa. L'autor es col·loca en un discret segon terme per a donar, amb la responsabilitat de l'èxit o el fracàs, motius de brillantor al músic. Això, quan no es tracta, com se tracta moltes vegades, d'un llibre absolutament idiota i escrit amb els peus, que són els que tenen més èxit. D'obres com "Bergamino el Lampo", com "Doña Francisquita", els músics no en troben cada dia.

El llibre de "Noche de verbena" és un llibre honrat, pulcre, entonat, de bon escriptor, no de vulgar llibretista de sarsuela a la López Monis o a la Ramos Martín.

De la música d'Amadeu Vives, de tota la seva música en general i de la que ha posat en aquesta obra, la premsa diària n'ha fet ja tots els elogis. Cal afegir-hi els nostres. Amadeu Vives ha escrit una gran partitura, si no brillant com la de "Doña Francisquita", com la de "La Villana"—l'obra tampoc ho requeria—, fresca, lírica, a to amb l'ambient, rica en vena melòdica i orquestració.

Molt bé la interpretació que hi donà la companyia d'Empar Saus. Cal destacar els noms de Matilde Vázquez i Joan Rosich, dignes de tots els aplaudiments.

APOLO

Segueix en cartell "Por si las moscas!"... Cèlia Gàmez, de tan bonica que és, segueix embogint els homes: cada dia surt un boig nou...

(Senyor empresari d'Apolo: Ja no sabem què dir de "Por si las moscas" ni de Cèlia Gàmez; estem esgotant els adjectius; estem acabant el repertori...)

Segueix en cartell "Por si las moscas!"

ESPANYOL

Ahir, dijous, degué estrenar-se "Dins un taxi", nou vodevil que ve a ocupar el lloc de "L'home verge".

Naturalment, com que aquest número que tu, lector, tens a les mans, ja era en màquina, esperarem la setmana entrant per a poder-ne parlar.

Avencem el nostre desig de què "Dins un taxi" tingui l'èxit de "L'home verge". Encara que voldríem veure En Josep Santpere en obres de més qualitat.

GOYA

"La Virgen del Infierno", per una deferència del seu autor Alfons Vidal i Planas, s'havia estrenat abans en català que en castellà.

"La Virgen del Infierno", en estrenar-se ara en l'idioma en el qual fou escrita, ha ratificat el bon èxit d'abans. Quan s'estrenà en català, esmentàrem l'obra degudament i en férem els elogis que mereixia.

"La Virgen del Infierno" és una obra intensa; bella, interessant, emotiva.

La interpretació esplèndida, sobretot per part de Carme Sánchez i Ricard Cabré.

PRINCIPAL PALACE

Per l'escenari d'aquest elegant teatre han desfilat darrerament Agudíez, un ventríloc que té més veus que vides un gat; el Ballet Sigfred Busterda, que ballaria dalt d'un punxò, si s'ho proposava, i un quadro de Jota Aragonesa que ha fet forrolla de debò.

Ahir degué debutar el Quartet Yraieff.

BARCELONA

S'ha estrenat, en aquest teatre, la comèdia "Hay que hacer la vista gorda", que ja havíem vista la versió catalana al teatre Espanyol, sota el títol de "A mans obertes, ulls clucs".

Es una obra plena de situacions còmiques i acudits de bon gust; el públic hi riu de debò.

Tots han rivalitzat per tal de quedar bé. Sepúlveda-Mora, excel·lents en els seus papers. Molt bé, també, Raquel Martínez, com també Gorostegui, Cebrian, Muñoz, Martínez, Ayllón i Juanita Ferrer.

La presentació, molt encertada i de bon gust.

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

TEATRE INTIM

El Teatre Intim, que dirigeix Adrià Gual, ha donat una representació de la "Ifigènia a Taurida" de Goethe. Creiem

que Adrià Gual, que en altres temps tant ha laborat pel nostre teatre, podria, avui, dedicar-se a coses de més interès que a exhumar aquesta "Ifigènia" de Goethe, bastida sobre la d'Eurípides.

Aquesta obra de Goethe, avui, ens sembla mancada de tot interès, i la seva representació no creiem que faci un gran bé al nostre teatre. Més interessant ens hauria semblat, fet i fet, la d'Eurípides.

Adrià Gual, director d'un teatre d'art, director d'una escola d'art dramàtic, ens hauria de donar representacions més interessants que aquesta "Ifigènia a Taurida". Té talent per fer això i molt més.

Altrament, la representació donada al Palau de la Música Catalana fou digna d'elogi per la interpretació i la presentació.

A. S.

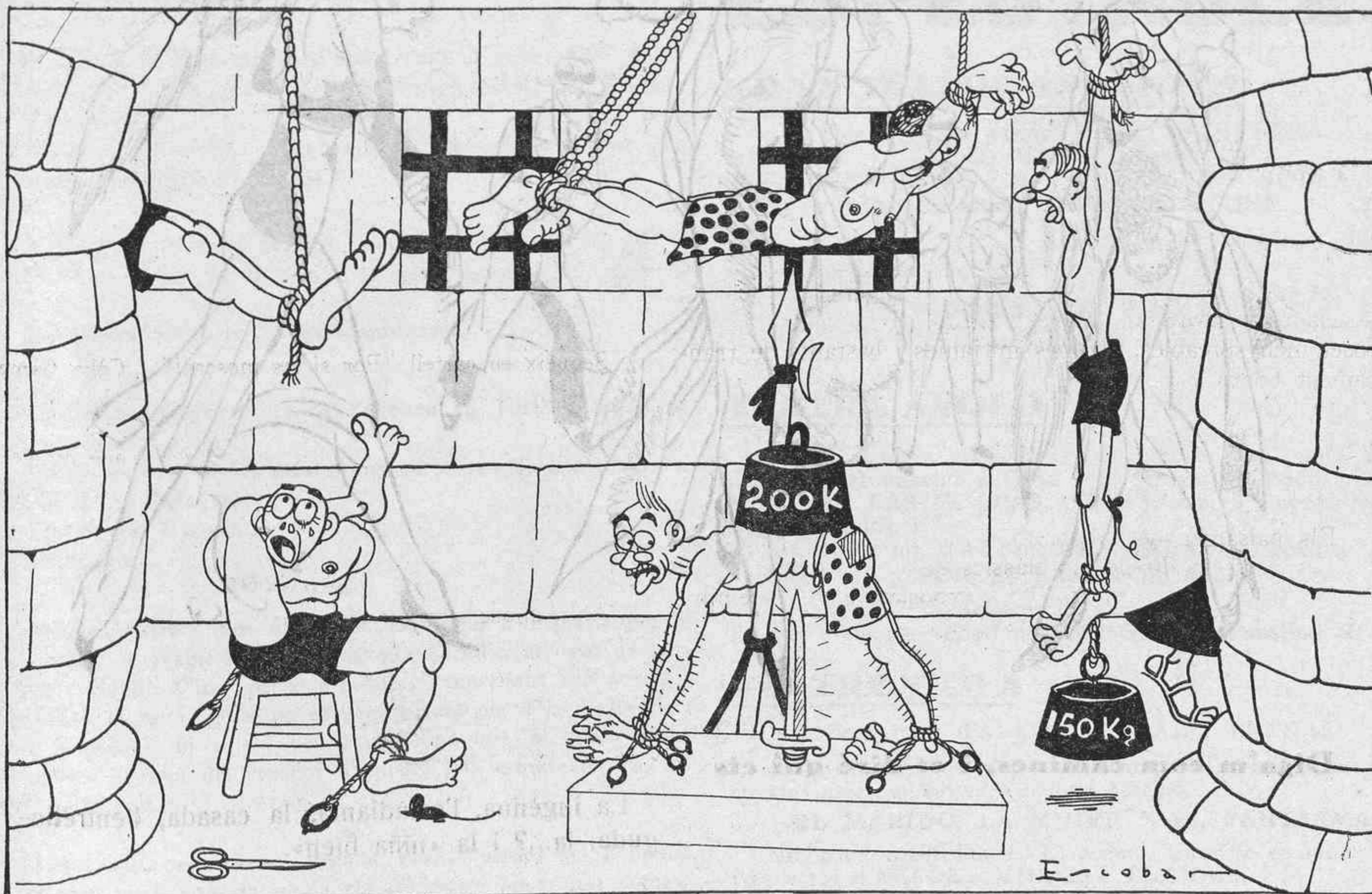

A Hellín es donà la casualitat que el tancament del Centre d'Unió Patriòtica fos el passat Dia dels morts.

Ho trobem molt oportú.

R. I. P.

L'Ajuntament ha inaugurat les obres de reforma i nous pavellons en l'antic edifici de l'Ordre dels Cavallers Templaris i terrenys annexos, situats a la plaça d'En Valentí Almirall, de la barriada de Sant Martí, donació de la família Casas-Guarro, i que constituïran les "Escoles Casas".

ELS CLERICALS ES MOUEN

Com ens veuríem nosaltres, si es moguessin gaire.

Diga'm com camines, i et diré qui ets

La ingènua, l'estudianta, la casada, l'entretin-
guda, la...? i la «niña bien».

El comte de Guadalhorce, puntal de la U. M. N., diuen que pensa presentar-se diputat per Cazalla de la Sierra. Influències i enyorances de la Dictadura!

Hom diu que l'alcalde, senyor comte de Güell, féu un viatge a Madrid. Hom diu que hi va estar dos dies. Hom diu que aquest viatge de dos dies ha costat a l'Ajuntament—o sigui a Barcelona—8.000 pessetes i escaig.

Així rectificuem l'actuació de l'Ajuntament de la Dictadura?

Hom diu que els alemanys que vinguin a Espanya d'ara en endavant mai més no escriuran cartes als aviadors.

Hom vol fer, a Barcelona, un monument a Cuba i al general Machado, actual dictador de Cuba?

Aquí no volem monuments als dictadors, senyor alcalde! Aquí volem monuments als nostres savis, als nostres artistes, però als dictadors, no!

En Cambó diu que vol una joventut que no sigui baladrera, ignorant i poca-solta.

I on la trobarà, aquesta joventut? No serà pas a la Lliga!

El govern nou del Perú ha processat, per enriquiment il·legal a costes del país, l'ex-dictador Leguía, amb els seus fills i els seus gendres.

Remarquem, de passada, que els dictadors espanyols també solien tenir fills i gendres...

Diuen de Nord-Amèrica que la ciutat de Xicago es disposa a lluitar contra els seus bandits.

Quan ens hi disposarem nosaltres?

El comte de Romanones, d'acord amb el governador de la província, es presentarà en les vinentes eleccions, pel districte de Tarragona.

Suposem, però, que els tarragonins no voldran passar per la vergonya d'elegir-lo diputat.

A Palència ha estat recollit el setmanari "Nueva Luz". De llum—deu haver pensat el governador—, ni nova ni vella.

No en va vivim en ple obscurantisme.

La Secció d'Agricultura de l'Ateneu de Tortosa organitza una setmana Agrícola.

Podrà exposar-hi les més grans carbasses desenrotllades a l'escalf de la dictadura.

Són moltes i bones...

Val la pena.

Aquests darrers dies s'ha parlat de donar a la plaça que hi ha davant de l'església de la Sagrada Família, el nom de l'arquitecte Gaudí. N'han parlat els diaris, comentant ben atinadament que el nom actual no és gens plaent per a la major part dels ciutadans, ni adient per aquell lloc que, si més no, ha d'ostentar el nom del creador d'aquella joia arquitectònica, orgull de la ciutat.

S'han usat, per primera vegada, guants blancs per a boxar. Mentre amb aquesta moda els aficionats no trobin comparances amb l'altra mena de guants blancs, bé.

A nosaltres, plim!

J. J. C. (Mataró).— Aquest tema el reservem pels de la casa.

K. Stanya.—Massa llarg.

E. I. (Palamós).—Senyoreta, no es molesti, que en les nostres respostes no hi ha malícia. Tindrem molt de goig en publicar-li quelcom, si ho mereix l'original.

E. P. — No pot anar. L'actualitat ens priva de dedicar espai a coses com la vostra.

A. E. S. — No us molesteu, i penseu que, des de la seva tribuna, cadascú fa el que vol.

Pim. — Pam!, al cove!

V. S. — Ho lamentem, per no ésser del caire del nostre setmanari.

V. G. C. — Els guardem per si trobem lloc per publicar-los, doncs com diem, hi ha coses de molt més interès actualment.

X. I. P. — Heu quedat descansat? Al cove.

Ll. M. — La vostra producció denota un millorament notable. La guardem per publicar.

Tristany. — No pot anar ni amb rodes.

D. O. — No ens agrada.

Impremta "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8, Barcelona

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil JOSEP SANTPERE
Primers actors i directors:
JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA
Primera actriu: MARIA FORTUNY

Avui, divendres, i demà, dissabte, nit, i diumenge tarda i nit. El formidable vodevil

DINS UN TAXI

(Un altre èxit a París)

TEATRE APOLO

Avui, divendres, tarda, a les cinc. Solemnitat teatral a benefici del Monument a Cuba i al general Machado. Superb programa: LAS GUAPAS, Fi de Festa, i Concert per la Banda Municipal.

Nit, i cada nit, a les deu: LA TERRAZA, i l'èxit de l'any, POR SI LAS MOSCAS...!

(Dues hores de riure continu)

El més clamorós triomf de Cèlia Gàmez i Faustino Bretaño.

TEATRE GOYA

Companyia d'ALFONS VIDAL I PLANAS

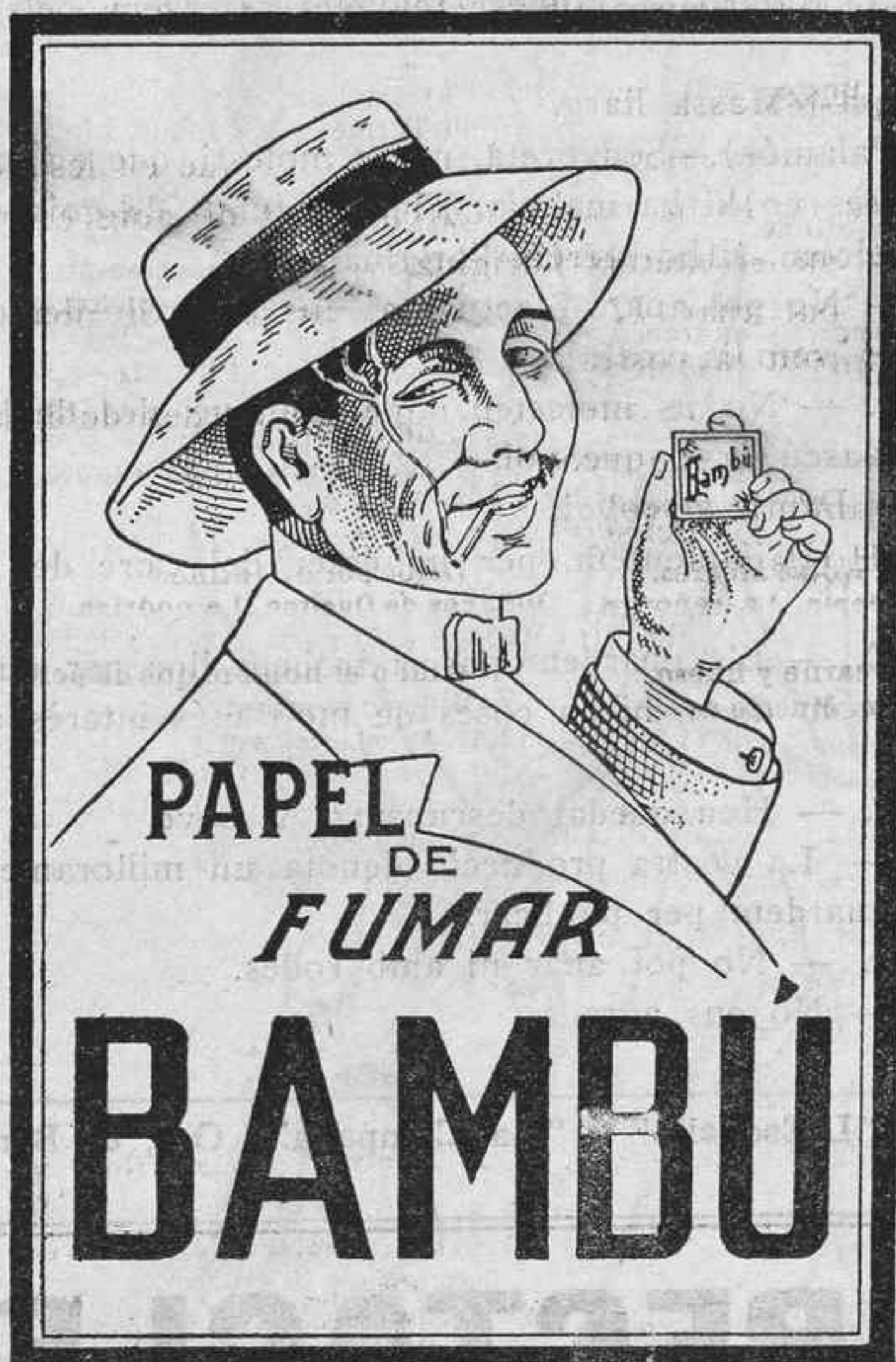
Avui, divendres, tarda, a un quart de sis. La farsa còmica en tres actes, d'Antoni Guzman Merino,

EL MARIDO, LA MUJER Y EL FANTASMA

Nit, a un quart d'onze. El poema dramàtic en un pròleg i tres actes d'ALFONS VIDAL I PLANAS,

LA VIRGEN DEL INFIERNO

Cada dia: El mateix programa.

VIES URINARIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *u-*
er-
titis, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessita sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva

malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundós, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franqueig a **Oficines Laboratori Sòkatarç, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortollament, tractament i guariment de les dites malalties.

MARICEL-PARK

GRAN PARC D'ATRACCIONS
 MONTJUIC

MUNTANYES RUSSES

Les més sensacionals d'Europa

BUG L'atracció més trepidant

Witching Waves La sempre agradable atracció
 GRAN PISTA D'SKATING

MAGNIFIC RESTAURANT
 TOBOGAN - CASCADA - DISCOS - SKOOTER

Mitjans de comunicació:

AUTOS: Carretera de Montjuïc, recentment asfaltada.

PUBLIC: Funicular de Montjuïc (bitllet anada i tornada combinat amb entrada al Parc: 1 pta.)

ENTRADA AL PARC: 0,50 ptes.

Caruso, Fleta, Titto Schipa, Pau Casals, Sagi-Barba, etc.

Totes les celebritats impressionen en discos

La voz de su Amo

Companya del Gramòfono, S. A. E.

Demaneu-los per tot arreu

Colección Diamante

Van publicados
125 tomos

1. de Campoamor. Doloras, 1. ^a serie.	55. José Estremera. Fábulas.	64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato.	100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
2. — Doloras, 2. ^a serie.	56. E. Pardo Bazán. Novelas cortas.	65. Francisco Pí y Suñer. El Cid Campeador.	101. J. León Pagans. La balada de los sueños.
3. — Humoradas y cantares.	57. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.	66. Vital Aza. Pamplinas.	102. A. Guerra. Polvo del camino.
4. — Pequeños poemas, 1. ^a serie	58. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.	67. A. Peña y Goñi. Río revuelto	103. Camilo Castello Branco. Maria Moisés.
5. — Pequeños poemas, 2. ^a serie	59. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.	68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios	104. Graça Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
6. — Pequeños poemas, 3. ^a serie	60. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.	69. Nicolás Estévez. Calandracas.	105. Antología taurina.
7. — Colón, poema.	41. Jacinto Laballa. Novelas intimas.	70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.	106. Manuel Carretero. La espuma de Venus.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo	42. — — — — —	71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.	107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
9. — Drama Universal, poema, segundo tomo.	43. Fr. ^a Sarasate de Mena. Cuentos vascongados	72. J. M. Bartrina. Versos y prosa.	108. Eça de Queiroz. La nodriza.
10. — El Licenciado Torralba.	44. F. Pí y Margall. Dialogos y articulos.	73. F. Barado. En la brecha.	109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
11. — Poesias y Fábulas, 1. ^a serie	45. Charles de Bernard. La casa de los amantes	74. Luis Taboada. Notas alegres.	110. M. Sarmento. Así.
12. — Poesias y Fábulas, 2. ^a serie	46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.	75. Xavier de Montepin. La señorita Tormenta.	111. Felipe Trigo. A todo honor.
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.	47. R. Altamira. Novelitas y cuentos.	76. A. Zozaya. De carne y hueso.	112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de Paris.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz	48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.	77. X. de Montepin. Muerto de amor	113. Fray Luis de León. La perfecta casada.
15. F. Urreola. Siguiendo al muerto	49. R. Soriano. Por esos mundos...	78. Conde León Tolstol. Venid á mi...	114. Jorge Manrique. Poesias.
16. A. Pérez Noya. Los humildes.	50. L. Taboada. Perfiles cómicos.	79. A. Calderón. A punta de pluma.	115. El Abate Prévost. Manón Lescaut.
17. S. Rueda. El gusano de luz.	51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.	80. Enrique Murger. Elena.	116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar
18. S. Delgado. Lluvia menuda.	52. J. Ortega Munilla. Fianza.	81. Luis Taboada. Siga la broma.	117. J. Givanel Mar. Devocionario poético.
19. O. Frontaura. Gente de Madrid.	53. F. Salazar. Algo de todo.	82. L. G. de Giner. La Samaritana.	118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero.
20. Miguel Melgosa. Un viaje á los infiernos.	54. Mariano de Gavia. Cuentos en guerrilla.	83. Cyrano de Bergerac. Viaje á la luna.	119. E. Marquina. Juglarías.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.	55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta.	84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana!	120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
22. J. M. Matheu. ¡Rataplan!	56. Francisco Alcántara. Córdoba.	85. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.	121. S. Rusiñol. Hojas de la vida.
23. T. Guerrero. Gritos del alma.	57. Joaquín Diez. Cosas mías.	86. A. Pastana (Gaiel). Cuentos.	122. F. de Lamartine. Rafael.
24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos.	58. López Silva. De rompe y rasga.	87. Angel Guerra. Al sol.	123. A. Karr. El perro de Sir John
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.	59. Antonio Zozaya. Instantáneas.	88. T. Dostolewsky. Alma infantil.	124. E. Zamaola, Rick.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.	60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire	89. E. de Amicls. Aire y Luz.	125. A. de Lamartine. Graziella.
27. J. López Silva. Migajas.	61. L. Taboada. Colección de tipos.	90. L. García de Giner. Valentina.	
28. F. Pí y Margall. Trabajos sueltos	62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.	91. E. de Amicls. Manchas de color.	
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.	63. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.	92. Voltaire. Zadig y Micromegas.	
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.		93. M. Ugarte. Mujeres de Paris.	
31. M. Matos (Orzuelo). ¡Aleluyas finas!		94. Obras menores de Cervantes.	
32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).		95. Obras menores de Cervantes.	
33. — — — — —		96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras.	
34. — — — — —		97. Voltaire. Candido.	
		98. Goethe. Las amarguras del joven Werther.	
		99. J. Benavente. Teatro rápido	

Precio de cada tomo: Ptas. 0'60

EPISODIS NACIONALS

DE

B. PÉREZ GALDÓS

GIRONA

Traducció catalana de JOSEP BURGAS. - Preu: 3 pessetes

Demà, dissabte, no deixeu de comprar

LA CAMPANA DE GRACIA

El setmanari més popular de Catalunya

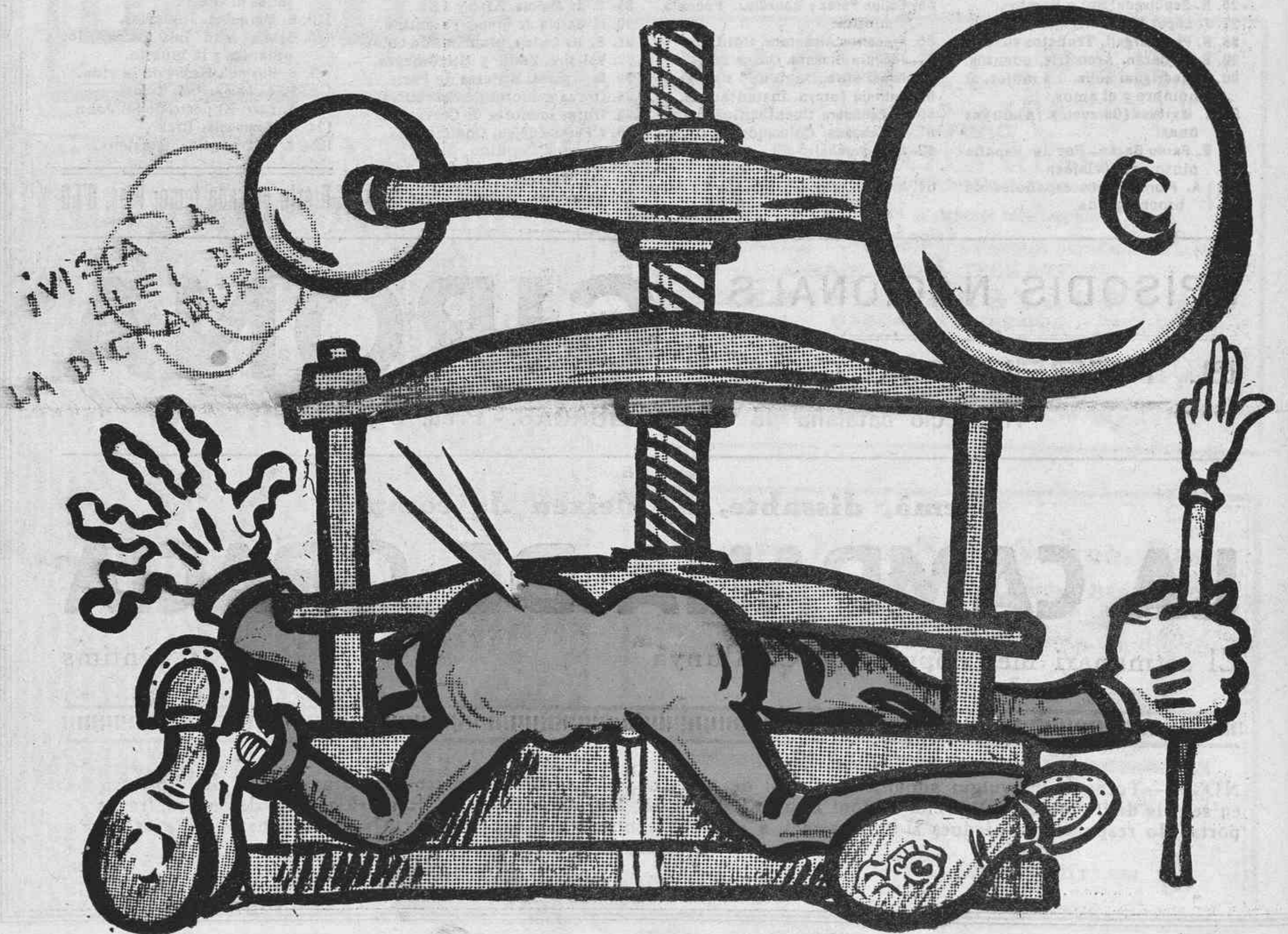
Preu: 10 cèntims

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes

El paradís d'ara

Aquesta vegada em sembla que Adam no es deixarà entabanar amb la poma.

Com apreta aquesta premsa!